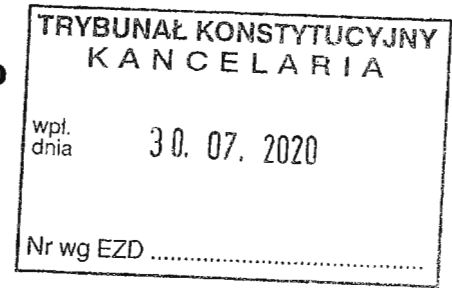

RAFAL JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
43-100 Tychy ul. Baziowa 24
email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl
ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365
NIP 6461097182
tel. 501 496 198

Tychy dnia 2020.06.07.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:
M J

Sygn. Akt

Skarga konstytucyjna.

W imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę:

- o uznanie Art. 767.4 § 1 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego
(Dz. U. 1964 Nr 43 poz. 296)

w zakresie zwrotu „ w wypadkach wskazanych w ustawie ”

za niezgodny

- z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 176 ust. 1 Konstytucji
- z Art. 176 ust. 2 Konstytucji w związku z Art. 45 ust. 1 Konstytucji

oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów stawiennictwa na rozprawie wg. klucza 400 km x złk/km x 2 strony co stanowi zł za każda rozprawę.

Uzasadnienie

W skutek wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego w dniu maja 2019 r. skarżący uzyskał zabezpieczenie w postaci Postanowienia wydanego pod Sygn. Akt polegającego na zawieszeniu egzekucji.

Pomimo wydanego zabezpieczenia skarżący w dniu czerwca 2019 r. dowiedział się o wszczęciu przeciwko niemu egzekucji pod Sygn. Akt oraz w zakresie roszczenia przedawnionego i dokonaniu zajęć.

W dniu czerwca 2019 r. skarżący złożył skargę na czynności komornika która postanowieniem z dnia listopada 2019 r. została oddalona przez Sąd Rejonowy w T pod Sygn. Akt . W uzasadnieniu postanowienia powołano się na okoliczność iż postanowieniem z dnia lipca 2019 r. Sąd Rejonowy w T pod Sygn. Akt uchylił postanowienie o zabezpieczeniu. Tymczasem na skutek zażalenia skarżącego z dnia sierpnia 2019 r. Sąd Okręgowy w K w dniu listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w K pod Sygn. Akt zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zawiesił postępowanie egzekucyjne.

W tych okolicznościach skarżący w dniu grudnia 2019 r. wniósł zażalenia na postanowienie Sadu Rejonowego w T z dnia listopada 2019 r. wskazując, że postanowienie o uchyleniu zabezpieczenia nie było prawomocne i zostało zmienione.

Postanowieniem z dnia kwietnia 2020 r. Sąd Okręgowy w K pod Sygn. Akt odrzucił zażalenie skarżącego wskazując, że w toku postępowania sadowego, którego przedmiotem jest sprawa z zakresu ochrony przed czynnościami komornika - skarżącemu nie przysługuje środek zaskarżenia od orzeczenia wydanego przez Sąd I instancji.

Orzeczenie z dnia kwietnia 2020 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w K pod Sygn. Akt jest ostateczne i nie podlega jakiegokolwiek formie zaskarżenia.

Oznacza to iż zgodnie z Art.77 ust. 2 Ustawy o postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym termin do wniesienia skargi konstytucyjnej rozpoczął swój dalszy bieg biegł w dniu 3 czerwca 2020 r. albowiem orzeczenie doręczone zostało skarżącemu listem poleconym nr co potwierdza tracking pocztowy :

Dane przesyłki:

Numer przesyłki

Data nadania:

Rodzaj przesyłki:

Kraj nadania:

Kraj przeznaczenia:

Urząd nadania:

Gabaryt:

Usługi

komplementarne/dodatkowe:

Masa:

Status przesyłki:

Nazwa zdarzenia	Data i czas	Jednostka pocztowa
-----------------	-------------	--------------------

Nadanie

Przesyłka w transporcie

Przygotowano do doręczenia

Przekazano do doręczenia

Doręczono

List przedmiotowy został doręczony skarżącemu w trybie tzw. EPO czyli elektronicznego potwierdzenia odbioru. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2017 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczenia pism sądowych w postępowania cywilnym wskazuje iż :

§ 13a. 1. Jeżeli warunki techniczne sądu wysyłającego oraz operatora na to pozwalają, formularz potwierdzenia odbioru, o którym mowa w § 2 ust. 2, **ma postać elektroniczną i jest przekazywany za pomocą systemu teleinformatycznego** służącego do obsługi elektronicznego formularza potwierdzenia odbioru sądu wysyłającego

Podkreślić należy, że wypełniając dyspozycję wskazaną w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym pod Sygn. Akt Ts 147 / 17 oraz pod Sygn. Akt Ts 62 / 17 tj. *ze w przypadku gdy przedmiotem skargi konstytucyjnej jest przepis przewidujący, że w danym przypadku środek odwoławczy nie przysługuje , należy wnieść środek zaskarżenia, aby uzyskać rozstrzygnięcie wydane w oparciu o normę prawną , która wyłącza możliwość zaskarżenia orzeczenia* – skarżący pismem z dnia kwietnia 2019 r. wniósł nieistniejący, bo nie przewidziany w ustawie środek zaskarżenia w postaci zażalenia na postanowienie z dnia kwietnia 2019 t.

Skarżący podnosi co następuje :

Uzasadniając zarzut niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów po pierwsze, dla jasności dalszych wywodów, koniecznym jest wyjaśnienie sposobu postrzegania przez skarżącego „prawa do Sadu” określonego w Art. 45 ust.1 Konstytucji.

Zazwyczaj w judykaturze przyjmuje się, że „sprawa” w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji rozpoczyna swój bieg z chwilą złożenia pisma procesowego wszczynającego postępowania, a wydanie wyroku nie kończy tej jednej „sprawy”. W judykaturze zazwyczaj przyjmuje się, że ewentualne dalsze postępowania związane ze „sprawą” w postaci czynności egzekucyjnych, skargi na czynności komornika itd. stanowią kontynuację postępowania.

Dla zrozumienia dalszych, wyłuszczonych poniżej zarzutów skarżącego , koniecznym jest więc podniesienie uwagi iż skarżący nie do końca podziela poglądy judykatury opisane powyżej.

Skarżący podnosi iż skoro „sprawą” w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji jest rozstrzygnięcie istniejącego sporu o określone „prawo” czyli rozstrzygnięcie określonej „sprawy” w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji, to wydanie ostatecznego, prawomocnego orzeczenia „w sprawie” kończy w zasadzie spór przed organami władzy sądowej. Dalsze czynności podejmowane „w sprawie” przed organami egzekucyjnymi są w rozumieniu skarżącego co prawda kontynuacją „sprawy” ale nie jest to już kontynuacja „przed sądem”.

W tak postrzeganym stanie formalnym skarżący postrzega czynności w postaci skargi na czynności komornika jako nową „sprawą” w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji. Wnosząc bowiem skargę skarżący domaga się udzielenia ochrony prawnej w zakresie

„nowego” sporu co do sposobu spełnienia (wykonania) określonej czynności faktycznej w postępowaniu przed organem pozasądowym sensu stricto. Komornika w postrzeganiu problemu przez skarżącego nie jest bowiem niezawisłym i bezstronnym sądem w rozumieniu Art.45 ust. 1 Konstytucji , ale organem pozasądowym z którego pomocą jedynie wykonywane jest przymusowo orzeczenie. O ile dla wierzyciela egzekucja jest kontynuacją postępowania procesowego, to dla dłużnika złożenie skargi na czynności komornika powoduje powstanie „nowej” odrębnej „sprawy” o ochronę określonych praw.

Zauważyć należy, że w dorobku doktryny pogląd prezentowany przez skarżącego nie jest osamotniony, a przynajmniej nie wyklucza się słuszności takich założeń. Istotnie bowiem, jeśli bowiem organ egzekucyjny nie jest bezstronny i niezawisły, a skarga dotyczy działania tego organu (a nie samego roszczenia wierzyciela) to mamy do rzeczywiście czynienia z nową „sprawą” z zakresu ochrony prawnej w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Przy takim ujęciu problemu skarżący zarzuca iż pozbawienie go przez zaskarżoną normę prawa do dwuinstancyjnego postępowania w zakresie skargi na czynności komornika – jest naruszeniem prawa do właściwego Sadu jakim jest Sąd II instancji.

Wzajemna korelacja utrwalonej wykładni przepisów prawa procesowego stanowi bowiem, że jedynie w przypadkach enumeratywnie wymienionych w ustawie można domagać się rozpoznania „sprawy” (skargi na czynności komornika) w dwuinstancyjnym postępowaniu. W pozostałych przypadkach postępowanie to , służące przeciw ochronie prawnej przed działaniem organu pozasądowego, nie jest postępowaniem dwuinstancyjnym.

Taki stan faktyczny w sposób oczywisty narusza prawo procesowe strony określone w Art. 176 ust. 1 Konstytucji w związku z prawem do rzetelnej procedury sądowej wynikającym z Art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz w związku z realizacją prawa określonego w Art. 45 ust. 1 Konstytucji czyli prawa do „właściwego sądu” II instancji.

W Wyroku z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie SK 10/09 wskazał Trybunał Konstytucyjny, że *wielokrotnie już wypowiedział się w kwestii znaczenia prawa do sądu jako jednej z najważniejszych gwarancji praw człowieka i praworządności oraz jednego z fundamentów państwa prawnego. (...)*

*W badanej sprawie chodzi zatem o naruszenie zasady równości oraz zakazu dyskryminacji w dostępie do sądu drugoinstancyjnego. Konstytucyjna zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego zakłada w szczególności: **dostęp do sądu drugiej instancji, a co za tym idzie – przyznanie stronom odpowiednich środków zaskarżenia, które uruchamiają rzeczywistą kontrolę rozstrzygnięć wydanych przez sąd pierwszej instancji; powierzenie rozpoznania sprawy w drugiej instancji – co do zasady – sądowi wyższego szczebla, a w konsekwencji nadanie środkowi zaskarżenia charakteru dewolutywnego; odpowiednie ukształtowanie procedury przed sądem drugiej instancji, tak aby sąd ten mógł wszechstronnie zbadać rozpoznawaną sprawę i wydać rozstrzygnięcie merytoryczne (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 12 września 2006 r., sygn. SK 21/05; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).***

*Podkreślenia wymaga, że zakres przedmiotowy prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego wyznacza konstytucyjne pojęcie sprawy. Konstytucyjna zasada dwuinstancyjności ma zastosowanie w takim tylko wypadku, gdy sąd pierwszej instancji rozpatruje sprawę w rozumieniu Konstytucji. **Obowiązywanie zasady dwuinstancyjnego postępowania nie ogranicza się wyłącznie do głównego nurtu postępowania sądowego. Obejmuje także kwestie rozstrzygane incydentalnie, wpadkowo, jeżeli dotyczą praw lub obowiązków danego podmiotu (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 3 lipca 2002 r., sygn. SK 31/01, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 49; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).***

(...) **Prawo dostępu do sądu drugiej instancji oznacza efektywne prawo do uruchomienia postępowania przed sądem drugiej instancji.** Ustawodawca ma nie tylko obowiązek stworzyć odpowiedni środek zaskarżenia, lecz także uregulować go w taki sposób, aby zainteresowany **mógł rzeczywiście uruchomić kontrolę instancyjną.** Prawo strony do rozpatrzenia sprawy przez sąd drugiej instancji może być naruszone zarówno bezpośrednio przez wyłączenie możliwości wniesienia apelacji, jak i pośrednio (...)

Ze wskazanych przez skarżącą wzorców kontroli wynika wymaganie, aby takie rozstrzygnięcie (...) **wydane po raz pierwszy w przedmiocie przez Sąd II instancji podlegało weryfikacji.** Akcesoryjne orzeczenie zapadające w sprawie (...), w zakresie, w którym jest pierwszym orzeczeniem w sprawie (...) podlega kontroli instancyjnej jako orzeczenie sądowe objęte dyspozycją art. 176 ust. 1 Konstytucji, w myśl której postępowanie sądowe „jest co najmniej dwuinstancyjne”. Trybunał Konstytucyjny zwracał już w swoim orzecznictwie uwagę, że literalne ujęcie dyspozycji art. 176 ust. 1 Konstytucji **ma postać dyrektywy generalnej i dotyczy ogółu (całej klasy) postępowań sądowych, bez konstytucyjnego rozróżnienia, czy odnoszą się do rozstrzygnięcia o meritum sprawy sądowej, ...** (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).

W odróżnieniu od bardziej ogólnego art. 78 Konstytucji, który odnosi się do różnego typu postępowań przed organami władzy publicznej, unormowanie **art. 176 ust. 1 Konstytucji nie zawiera zwrotu „wyjątki od tej zasady określa ustawa”.**

W tym miejscu przypomnieć należy, że W Wyroku z dnia 2 czerwca 2009 r. wydanym pod Sygn. Akt SK 31/08 Trybunał Konstytucyjny wskazał iż w związku z powyższym powstaje pytanie, czy przedmiotem skarg konstytucyjnych nie jest w istocie praktyka stosowania kwestionowanego przepisu. (...) **W dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego ukształtowany został pogląd, że jeżeli utrwalona i konsekwentna praktyka stosowania prawa w sposób bezsporny ustaliła wykładnię danego przepisu prawnego, a jednocześnie przyjęta interpretacja nie jest kwestionowana przez przedstawicieli doktryny, to przedmiot kontroli konstytucyjności stanowi norma prawna dekodowana z danego przepisu zgodnie z ustaloną praktyką** (zob. np. wyrok z 24 czerwca 2008 r., sygn. SK 16/06, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 85 i powołane w nim postanowienie z 19 lipca 2005 r., sygn. SK 37/04, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 87 z odwołaniem do wcześniejszego orzecznictwa). **Jak ponadto wskazał Trybunał Konstytucyjny, „stałość, powtarzalność i powszechność praktyki sądowej może nadawać kwestionowanemu unormowaniu w sposób stały i powszechny określone znaczenie, podlegające następnie kontroli konstytucyjności.** Stałość i powszechność praktyki, wynikającej z odczytywania przepisów w sposób niekonstytucyjny, powoduje bowiem nadanie samym przepisom trwałego i niekonstytucyjnego znaczenia. (postanowienie z 21 września 2005 r., sygn. SK 32/04, OTK ZU nr 8/A/2005, poz. 95).

Z tych względów skarga jest konieczna i uzasadniona.

RADCA PRAWNY
Rafal Jossé
KT 2030
Jossé
RJT